

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σεβασμιώτατον
Μητροπολίτην Μεσσηνίας
Κύριον κ. Χρυσόστομον
Ίεράν Μητρόπολιν
ΚΑΛΑΜΑΤΑΝ

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ,

Ἐπιτρέψατε εἰς ἓνα γεγηρακότα ἤδη ἐν Χριστῷ Ἀδελφόν Σας, ὁ ὁποῖος μετὰ περισσῆς ἀγωνίας παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα σήμερον εἰς τήν Ἑλληνικήν Κοινωνίαν, νά ὑψώσῃ φωνήν διαμαρτυρίας καί νά διαμαρτυρηθῇ πρὸς Ὑμᾶς διὰ τήν ἐκ μέρους Ὑμῶν δημοσίως γενομένην παρερμηνείαν ἢ καί ἀλλοίωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

Ἀπευθύνομαι πρὸς Ὑμᾶς δημοσίως διότι:

α) Ἡ ιδιότης Ὑμῶν ὡς Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καί

β) Ἡ θέσις Ὑμῶν ὡς Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί δὴ καί ὡς Μητροπολίτου τῆς ἱστορικῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, **παρέχει ὅλως ἰδιαίτερον κῦρος** εἰς τὰ ἐκάστοτε ὑφ' Ὑμῶν δημοσίως λεγόμενα!

Ἄλλωστε καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, καθοδηγῶν ἡμᾶς, ἐντέλλεται ταῦτα: «Τὰ δημοσίως λεγόμενα καί πραττόμενα δημοσίως καί νά ἐλέγχωνται» (βλ. Ε.Π.Ε. 23, 393).

Οὕτω, λοιπόν, τήν ἀρχιερατικὴν ἡμῶν καρδίαν ἐπλήγωσαν βαθύτατα μερικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματος Ὑμῶν, ὡς ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τήν Ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 17^{ης} λήγ. μηνός καί ὡς ταῦτα

ἀναδημοσιεύονται εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 22ας Μαρτίου (σελ. 8^η).

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὰ λόγια Σας, τὰ ὅποια πολὺ μᾶς ἐπίκραναν!

«Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν χωροῦν οἱ πόλεμοι καὶ οἱ διχοστασίες, ὅποτε μάλιστα τίς υἰοθέτησε, ἐκείνη ζημιώθηκε. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κανένα δὲν ἀποκλείει..... **Οἱ ὁποιοσδήποτε, λοιπόν, ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ καὶ ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...** Ἡ Ἐκκλησία δὲν διχάζει, ἀλλὰ ἐνώνει, εἰρηνεύει καὶ θυσιάζεται χωρὶς νὰ ζητάει νὰ θυσιασθοῦν ἄλλοι γι' Αὐτήν».

(βλ. ἄρθρον εἰς τὴν Ἐφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ τῆς 17^{ης}.03.2024:

«Μεσσηνίας Χρυσόστομος:

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀφόρισε κανένα»).

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, διερωτώμεθα:

Τί ἄραγε Σᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν περιεργον ταύτην ἀλλοίωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεώς μας;

- Ἡ ἐπιθυμία διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου;
- Ἡ μήπως ἡ προσπάθεια διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προστασίας Κυβερνητικῶν Παραγόντων;

Ὡς ἓνας Ἀδελφός Ὑμῶν Ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος, Χάριτι Κυρίου, ὑπηρέτησε τὴν ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας ἐπὶ πενήντα καὶ ὀκτώ (58) ἔτη, μὲ πολὺν πόνον ψυχῆς ἀπεφασίσαμεν νὰ Σᾶς ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν τάξιν, ὑπομιμνήσκοντες πρὸς Ὑμᾶς μερικὰ στοιχειώδη στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον λατρείαν μας, τὴν Ὅποιαν καὶ Ὑμεῖς ὑπηρετεῖτε, ὑποκλινόμενος δέ ἐνώπιον Ὑμῶν, νὰ Σᾶς ἱκετεύσωμεν, ὅπως διορθώσητε τὴν πνευματικὴν Σας πορείαν!

α) **Τὸ πρῶτον σημεῖον**, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν Σας, εἶναι ἡ ὥρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία Σας. Ἐκεῖ, ὅταν Σᾶς παρέδωσαν τὴν Ἀρχιερατικὴν Ράβδον, εἶπον πρὸς Ὑμᾶς τὰ ἐξῆς λόγια:

«Λάβε την Ράβδον, ἵνα ποιμαίνης τό ἐμπιστευθέν σοι Ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, καί τοῖς μέν εὐπειθέσιν, ἔστω αὐτοῖς ὑπό σοῦ βακτηρία καί ὑποστηριγμός, τοῖς δέ ἀπειθέσι καί εὐτραπέλοις, χρῶ αὐτῇ, ράβδῳ ἐπιστυπτικῇ, ράβδῳ παιδεύσεως».

Σᾶς ἐρωτῶ, λοιπόν: Πῶς γράφετε, ὅτι «**στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν χωροῦν οἱ πόλεμοι καί οἱ διχοστασίες**»; Ἡ Ἀρχιερατική Ράβδος δέν εἶναι ἕνα εἶδος ὄπλου; Δέν εἶναι ἕνα μέσον ἐπιβολῆς τῆς διοικητικῆς κυριαρχίας τοῦ Ἐπισκόπου; Ποία ἡ ἔννοια τῶν λόγων: «**τοῖς δέ ἀπειθέσι καί εὐτραπέλοις, χρῶ αὐτῇ, ράβδῳ ἐπιστυπτικῇ, ράβδῳ παιδεύσεως**»;

β) Εἰς τό ἱερόν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας περιλαμβάνεται καί ὁ 32^{ος} Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ἀφορισμοῦ Πρεσβυτέρου ἐκ μέρους τοῦ Ἐπισκόπου:

«*Εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος ὑπό Ἐπισκόπου γένηται ἐν ἀφορισμῷ, τοῦτον μὴ ἐξεῖναι παρ' ἑτέρου δεχθῆναι....*»!

Ὁ Ἀφορισμός δέν εἶναι μία προᾶξις ἐπιβολῆς μιᾶς τιμωρίας πνευματιοῦ χαρακτῆρος; Μέ ποῖον δικαίωμα, λοιπόν, Ὑμεῖς ἀποφαίνεσθε, ὅτι «**οἱ ὅποιεσ-δήποτε ... ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ καί ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...**»; Μήπως πλανᾶσθε καί μάλιστα «πλάνην οἰκτράν»;

γ) Ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἐπεσκέφθη τό Ἱεροσόλυμα, καθὼς περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, διεπίστωσεν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶχον μετατρέψει «τόν οἶκον τοῦ πατρός», δηλ. τόν Ναόν, εἰς «οἶκον ἐμπορίου»! Ὅποτε ἔλαβε τό φραγγέλιον καί ἀνέτρεψε τά πάντα ἐκεῖ μέσα! Ἴδου ἡ σχετική διήγησις:

«*Καί ἐγγύς ἦν τό πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καί ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς. Καί εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καί πρόβατα καί περιστεράς, καί τοὺς κερματιστάς καθημένους. Καί ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάντα ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα*

καὶ τοὺς βόας, καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου. Ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι γεγραμμένον ἐστίν, ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου καταφάγεται με» (βλ. Ἰωάνν. β', 13-17).

Ἄρα, Σεβασμιώτατε Ἀδελφέ, μήπως σκέπτεσθε νὰ διορθώσετε καὶ τὸν Φιλάνθρωπον Ἰησοῦν διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνέργειάν Του; Πῶς, λοιπόν, ἀποτολμᾶτε καὶ γράφετε, ὅτι **«στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲ χωροῦν οἱ πόλεμοι καὶ οἱ διχοστασίες»;** Τό νέφος τῶν Ἀγίων καὶ Ἐνδόξων Μεγαλομαρτύρων, τῶν Ἱερομαρτύρων, τῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ τῶν λοιπῶν Μαρτύρων τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἱερῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μας;

δ) **Ὁ Απόστολος Παῦλος**, γράφων τὴν ἐπιστολὴν Του πρὸς Γαλάτας, περιλαμβάνει καὶ τὰ ἐξῆς λόγια:

«...Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, **ἀνάθεμα ἔστω.** Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω: **εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω...**» (βλ. κεφ. α', 6-9).

Ἐάν, λοιπόν, **«στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲ χωροῦν οἱ πόλεμοι καὶ οἱ διχοστασίες»** πῶς θὰ προβῶμεν εἰς τὸ ἀνάθεμα κάποιου, ἐάν αὐτός μέ τὴν διδασκαλίαν του ἀλλοιώνῃ τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεώς μας;

ε) Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, λοιπόν, πειθαρχοῦσα εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην, μεταξύ ἄλλων ποινῶν, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται ΕΠΙΤΙΜΙΑ, ἐθέσπισε καὶ τὴν ποινὴν τοῦ Ἀφορισμοῦ διὰ τὰ ἀσεβῆ τέκνα Τῆς! Γράφων περὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς

Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν κ. Παναγ. Μπούμης,
μεταξύ ἄλλων λέγει καί τά ἑξῆς:

«Ο μεγάλος αφορισμός ἢ ἀνάθεμα λογίζεται ὡς επισφράγιση τῆς ἐκούσιας ἐξόδου ἐνός μέλους ἀπό τῆ στρατευόμενῆ Ἐκκλησία καὶ ἰσούται με πνευματικό θάνατο, διότι αὐτός που ἐξέρχεται ἀπό τῆν Ἐκκλησία δὲν συμμετέχει στὴν ἀγιάζουσα θεία χάρη καὶ νεκρώνεται πνευματικῶς. Γι αὐτό καὶ ἐπιβάλλεται ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Το ἀνάθεμα ἔχει ἐπίσημο χαρακτήρα. Γιὰ το λόγο αὐτό καὶ ἀπαγγέλλεται δημοσίως καὶ ὄχι ἰδιωτικῶς....»

(βλ. <http://www.diakonima.gr/2020/05/18/αφορισμος-αναθεμα...>).

Καί συμπληρώνει:

«Στὴν ποινὴ-ἐπιτίμιο τοῦ αφορισμοῦ-ἀναθέματος ὑπόκεινται ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἀπό τοὺς ἀρχόντες μέχρι καὶ τοὺς ἀπλοὺς ἰδιώτες, ἐκτός ἀπό τοὺς διανοητικῶς ἀναπήρους ἢ τοὺς ἀνήλικες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν συναίσθηση τῆς ἐυθύνης τοὺς».

(βλ. Παναγ. Μπούμη: ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ, Ἐκδόσεις Γρηγόρη, Ἀθῆναι 2000, σελ. 245-247).

Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, λοιπόν, ἔχει καθιερώσει καί τόν **ΑΦΟΡΙΣΜΟΝ**, δηλ. τὴν ἀποκοπὴν, ἐνός μέλους ἀπό τὴν ἀγκάλην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καί τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐξ αὐτῆς!

Τά δέ λόγια τοῦ Ἀφορισμοῦ εἶναι σκληρά, πολὺ σκληρά! Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς τά ὑπενθυμίσω.

«Προσέχετε εαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ υμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πραξ.

20, 28-29). Τω θείω τούτω του μακαρίου Παύλου παραγγέλματι επόμενοι και Ημείς, ως πιστός και άγρυπνος θεματοφύλαξ της εμπιστευθείσης Ἡμῖν άνωθεν ιεράς της πίστεως παρακαταθήκης, ουδέποτε επαύσαμεν αντεχόμενοι των ευαγγελικών διδαγμάτων και των θείων και ιερών Κανόνων, ους οι πνευματέμφοροι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας, επί κραταιώσει της πίστεως και παραφυλακή των πιστών από καινοφώνων διδασκαλιών εθέσπισαν, καθώς η Μητηρ Εκκλησία, **αείποτε ουκ επαύσατο εκκόπτουσα εν Αγίω Πνεύματι τα εν τω περιβόλω αυτής φύόμενα ζιζάνια** και τη των λειτουργών αυτής ευσταθεία, τας υπονομευτικάς εναντίον αυτής μεθοδείας αποκρούουσα. Ὅθεν δη τη αιωνοβίω ταύτη της Εκκλησίας πράξει, καταστοιχούσα και η Μετριότης ημών, έγνωμεν, ίνα την από της πρώτης αρχής αποδοκιμασθείσαν και κατακριθείσαν πάσαν πράξιν βεβηλώσεως τών ιερών Εικώνων, συμβόλων και σεβασμάτων της Αγίας ημών Εκκλησίας και την ασεβεστάτην συμπεριφοράν του...

Ὅθεν, οφειλετικώς προνοούμενοι του πνευματικού συμφέροντος σύμπαντος του Ορθοδόξου πληρώματος, **αφορίζομεν και εκόπτομεν τούτον τέλεον του σώματος της Μητρος ημών Εκκλησίας. Αφωρισμένος είη παρά της Παναγίας, Ομοουσίου, Ζωοποιού και αδιαιρέτου Τριάδος, του ενός τη φύσει Θεού κυρίου Παντοκράτορος. Κατηραμένος, ασυγχώρητος, και μετά θάνατον άλυτος και τυμπανιαίος, κληρονομήσει την λέπραν του Γιεζή και την αγχόνην του προδότου Ιούδα. Σχισθείσα η γη καταπίοι αυτόν ως τον Δαθάν και Αβειρών. Κατηραμένος έστω και ο εισερχόμενος εν τη οικία αυτού και ο εξερχόμενος. Τα υπάρχοντα αυτού έστωσαν εις διαρπαγήν. Συνεκλειπέτωσαν εκ της οικίας αυτού, ως εκλείπει καπνός από προσώπου πυρός. Εν γενεά μιά εξαληφθεί το όνομα αυτού. Άγγελος**

Σατάν προπορεύεσθω ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Γένοιτο ἔμπρους, κατάβρωμα των σκωλήκων, στένων και τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ὁ Κάϊν. Πρόσωπον Θεοῦ οὐ μὴ ἴδοι. Εἴη υπόδικος τῶ ἀιωνίῳ ἀναθέματι και υπέκαυμα τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως, ἔχοι ἐν δε και τας ἀράς ἀπάντων των Οἰκουμενικῶν Συνόδων και λοιπῶν ἀγίων πατέρων. Εἰ δε τις των Ορθοδόξων χριστιανῶν συγχρωτίζεται και συνεργεῖ αὐτῷ, και οὗτος ἔσται κατάκριτος ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δε Θεός τῆς υπομονῆς και τῆς παρακλήσεως δώη ἡμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν, ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν και ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζωμεν τὸν Θεὸν και Πατέρα του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. 1,5), Οὐ ἡ χάρις και τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν»!

Διατί, λοιπόν, ψεύδεσθε, Σεβασμιώτατε; Διατί ἰσχυρίζεσθε, ὅτι «οἱ ὅποισδήποτε ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ και ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...»! Εἴσθε καὶ Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς;

ε) Ἐπειτα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω θὰ εἶναι πηγὴ ἀπελπισίας δι' Ὑμᾶς, ἐάν συνεχίσωμεν νὰ Σᾶς προσκομίζωμεν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, διὰ τῶν ὁποίων καταδεικνύεται, ὅτι «πλανᾶσθε πλάνην οἰκτρᾶν», ὅταν ἰσχυρίζεσθε ὅτι «οἱ ὅποισδήποτε ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ και ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...»! Συγχωρήσατέ μας, παρακαλῶ, τὴν ἐμμογήν!

Συνοπτικῶς, λοιπόν, Σᾶς ὑπενθυμίζωμεν, ὅτι

1^{ov}) Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, ὅταν θυμιάζωμεν διὰ νὰ ψαλλῆ τὸ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», Ὑμεῖς ἀπαγγέλλετε τοὺς στίχους:

«Ἀναστήτω ὁ Θεός και διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ και φυγέτωσαν....οἱ μισοῦντες Αὐτόν. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.... οὕτως ἀπωλοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ....».

2^{ov}) Εἰς τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, ὁσάκις χοροστατεῖτε εἰς τινὰ Ἐσπερινόν, ὁ ἱεροψάλτης λέγει και τὰ ἐξῆς σκληρὰ λόγια:

«Ἐκλείπειν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς και ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς...».

Τὰ λόγια ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν μίαν κατάραν; Διατί τὸ ἐπιτρέπετε;

3^{ov}) Ο Απόστολος Παῦλος, γράφων τήν Ἐπιστολήν πρὸς Τίτον, λέγει καί τὰ ἐξῆς:

«Αἰρετικόν ἄνθρωπον **μετά μίαν καί δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ**, εἰδώς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἀμαρτάνει ὧν **αὐτοκατάκριτος**» (βλ. κεφ. γ', 10-11).

4^{ov}) Ο Απόστολος Παῦλος ἐπίσης, γράφων τήν πρώτην πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν του (κεφάλαιον 5^{ov}), περιλαμβάνει καί τὰ ἐξῆς φοβερά λόγια:

«Ἐγραφα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ **μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, ...νυνὶ δέ ἔγραφα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι, εἴαν τις ἀδελφός ὀνομαζόμενος ἢ πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοῖδορος ἢ μέθυσος ἢ ἄρπαξ, τῷ τοιούτῳ μὴδέ συνεσθίειν...Καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πονηρόν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν**» (στ. 9-13).

5^{ov}) Ἐάν τώρα ἀνατρέξωμεν εἰς τό ΤΡΙΩΔΙΟΝ, τότε κατὰ τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας θά ἴδωμεν νά καταχωρῆται τό «ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ Ζ' ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», ὅπου περιέχονται πολλαὶ σελίδες, ἔχουσαι ὡς ἐπισφράγισιν τήν ἐκφώνησιν «**Ἀνάθεμα γ'**». Ἴδου δύο παραδείγματα:

- «**Νεστορίῳ τῷ θεηλάτῳ, τῷ παθητῆν λέγοντι τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ Οὐαλεντίνῳ δυσσεβεῖ τῷ παράφρονι.**
«**Ἀνάθεμα γ'**».
- «**Ὅλοις τοῖς Αἰρετικοῖς,**
«**Ἀνάθεμα γ'**».

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω πῶς εἶναι δυνατόν νά ἔχουν ἰσχύν οἱ λόγοι Σας: «**Οἱ ὅποιοσδήποτε ...ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ καὶ ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**»!!!

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ,

Ἡ ἀναζητήσις ἐπιχειρημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνατρέπεται ὁ παράλογος καὶ ἀντιεκκλησιαστικός ἰσχυρισμός Σας ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ! Θά ἐπισφραγίσωμεν τὰ πτωχὰ αὐτὰ λόγια μας μέ δύο λέξεις τοῦ Νυμφίου τῆς ψυχῆς μας, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ:

Εἰς τό Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἀναγιγνώσκομεν τά ἑξῆς λόγια:

«Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν. Ἦλθον γάρ διχάσαι ἄνθρωπον κατά τοῦ πατρός αὐτοῦ καί θυγατέρα κατά τῆς μητρός αὐτῆς καί νύμφην κατά τῆς πενθερᾶς αὐτῆς....» (κεφ. 10, στ. 34-35).

Εἰς δέ τό Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιον ἀναγιγνώσκομεν ἐπίσης τά ἑξῆς λόγια:

«Πῶρ ἦλθον βαλεῖν ἐπί τήν γῆν, καί τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη;»

(κεφ. 12, στ. 49-50)

Θά ἐπισφραγίσωμεν και θά ὀλοκληρώσωμεν τήν ταπεινήν, πλήν ὅμως και ἐλεγκτικήν, ταύτην ἀναφοράν μας πρὸς Ὑμᾶς μέ το παράδειγμα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων, ὁ Ὅποιος ἠρνήθη νά παραλάβῃ τά Τίμια Δῶρα (πρόσφορον κλπ.) ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Α΄ διά τήν τέλεσιν τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἐνῶ συγχρόνως ἀπηγόρευσεν εἰς τόν παντοδύναμον Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου καί τήν εἴσοδον εἰς τόν Ἱερόν Ναόν, προκειμένου νά συμμετάσχῃ κατά τήν τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας! Ἴδου, λοιπόν, ἡ σχετική διήγησις:

«Ἀλλά το γεγονός, που ἔκαμε γνωστό το ηρωικό φρόνημα του Ἀμβροσίου, ἦταν ο δριμύς ἐλεγχος κατά του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Α΄. Το 390 ἐγινε στάση στη Θεσσαλονίκη, με ἀποτέλεσμα να σκοτωθούν ο στρατηγός της πόλεως και μερικοί αξιωματικοί του. Ο αυτοκράτορας θύμωσε και ἀποφάσισε να τιμωρήσει σκληρά και παραδειγματικά τους κατοίκους της Θεσσαλονίκης. Ἀφού συγκέντρωσε μέγα πλήθος στον ἵπποδρομο, διέταξε γενική σφαγή, ὅπου φονεύτηκαν περισσότεροι ἀπό ἐπτά χιλιάδες ἀθώοι πολίτες. Μετά ἀπό λίγο καιρό βρέθηκε στα Μεδιόλανα και μετέβη με την πολυπληθή συνοδεία του στο μητροπολιτικό ναό της πόλεως να ἐκκλησιαστεί. Ο Ἀμβρόσιος πληροφορήθηκε την προσέλευση του αυτοκράτορα, πήρε το Ἱερό Εὐαγγέλιο και τον περίμενε στη θύρα του ναοῦ. Ὄταν ἐκεῖνος πλησίασε τον ἐλεγε δριμύτατα για το ἀποτρόπαιο ἐγκλημά του και

του απαγόρευσε την είσοδο στο ναό! Του ζήτησε να μετανοήσει ειλικρινά και να ζητήσει δημόσια συγγνώμη για το κρίμα του! Μάλιστα δε τον συγκατέλεξε μεταξύ των μετανοούντων!» (βλ. <https://www.pemptousia.gr/2023/12/agios-amvrosios-mediolanon-o-asimvivastos-episkopos/>).

Σεβασμιώτατε,

Ἐπιθυμοῦμεν νά ἐπισφραγίσωμεν τήν ἐλεγκτικήν ταύτην παρέμβασίν μας πρὸς Ὑμᾶς μέ ἓνα ἐπί πλέον ΑΔΙΑΣΕΙΣΤΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ! Ὅταν τελῆτε μίαν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ἢ ἓνα Μνημόσυνον, τότε ἀναγιγνώσκετε μίαν συγχωρητικήν εὐχήν, τήν ὁποίαν ἀναγιγνώσκει ΜΟΝΟΝ Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ! Ἐκεῖ, λοιπόν, ἐμπεριέχονται καί τά ἑξῆς λόγια:

«...Ναί, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, νικησάτω Σου τό ἄμετρον ἔλεος καί ἡ φιλανθρωπία ἢ ἀνείκαστος· καί εἴτε ὑπό κατάραν πατρός ἢ μητρός, ἢ τῷ ἰδίῳ ἀναθέματι ὑπέπεσεν ὁ δούλος Σου οὗτος... εἴτε.....εἴτε ὑπό Ἀρχιερέως βαρυτάτῳ ἀφορισμῷ περιέπεσε, καί ἀμελεία καί ραθυμία χρησάμενος οὐκ ἔτυχε συγχωρήσεως, ...συγχώρησον αὐτῷ δι' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καί ἀναξίου δούλου Σου· καί τό μέν σῶμα αὐτοῦ εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη διάλυσον, τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς Ἁγίων κατάταξον.....».

Τολμῶμεν νά Σᾶς ἐρωτήσωμεν: Πῶς προφέρετε τά λόγια αὐτά, ὅταν δημοσίως ἰσχυρίζεσθε, ὅτι «**στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν χωροῦν οἱ πόλεμοι καί οἱ διχοστασίες.....**»;

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρημάτων ἀδελφικῶς Σᾶς ἰκετεύομεν νά διορθώσητε τό εὐτελιστικόν διά τήν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν μας κείμενόν Σας. Μή πλανᾶσθε καί μή παρασύρετε εἰς τήν πλάνην τά πιστά τῆς Ἐκκλησίας τέκνα! **Μόνον ὁ Διάβολος θά ἦτο δυνατόν νά διατυπώση τήν ἄποψιν, ὅτι «στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν χωροῦν οἱ πόλεμοι καί οἱ διχοστασίες, ὅποτε μάλιστα τίς υἰοθέτησε, ἐκείνη ζημιώθηκε. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κανένα δέν ἀποκλείει..... Οἱ ὅποιεσδήποτε, λοιπόν, ἀκραῖες ἐνέργειες ἀποκλεισμοῦ, ἀφορισμοῦ καί ἀποβολῆς ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ... Ἡ Ἐκκλησία δέν διχάζει, ἀλλά ἐνώνει, εἰρηνεύει καί θυσιάζεται χωρίς νά ζητάει νά θυσιασθοῦν ἄλλοι γι' Αὐτήν».**

Ταῦτα μετὰ πολλῆς παρησίας ἐθεωρήσαμεν χρέος, ὅπως γνωστοποιήσωμεν πρὸς Ὑμᾶς.

Ἐπὶ δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι Ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Is ne. Καλαβρυτινός

+ Ο πρ. ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ